

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée
F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Lätare.

Psalm 23.

„Lätare — Wješełeže šo!“ napomina naš džensnišcha njedžela šrijedž šwjateho póšneho čaša, kiž chze nam Jesuškome čěkjenje wopominacž dacž a š tym naš tola runje wot wscheho wješela wotdžeržecž. Kajke wješela drje šu tu měnjene? Wcy mamy šo wješelicž nad wěštosčju, šo je Boža lubosčž a hnada š nami, nad wumóženjom psches Jesuška, nad naškej kšhesčžijanskej wěru.

Šsyna, wješela wěra šo tež w tym šlowje wupraja: „Tón Šnjes je mój paštyr“ To je nam derje snate šlowo. Hacž runje w našchim čašu žane šadło se šwojim paštyrjom wjazny njewidžimy, dha tutón wobras se šwjateho piškma derje šnajemy. W štarym čašu bě paštyrštwó jara wazne a polne šamolwjenja. Šola a paštwišcžža njeběchu hišcžje rozšžělene a wěšte wobšedženštwó, ale tón bě bohaty, kiž mějesche wulke šadło; to mějachu paštyrjo hladacž a šakitacž a wobarnowacž. To njebě lohke, bě wjele bóle šamo štraščne. Na to Jesušk pokajuje: „Tón dobry paštyr wostaji šwoje žiwjenje ša wozny. Najaty pak, a kiž paštyr njeje a tež wozny jeho nješku, hdyž widži, šo wjeł dže, dha wopusčžči wón wozny a čěkije, a wjeł špopada a rozšpóšchi wozny.“ Davit bě šam w mlodošcži š paštyrjom. Wón derje wjedžesche, ššto je dobry paštyr hódny. Wón bě šo š mjedwjedžom a š lawom wo šwoje jehnjata bėdžik. Šdyž nětk wscho, šštož bě we šwojim žiwjenju šhonił, do tuteho šłowa wobšamkije: „Tón Šnjes je mój

paštyr“, dha je to wušnacže jeho wulkeho njekhabłazeho dowěrjenja na Boha, kiž je jeho kóždy čaš hnadnje wodžik hacž na tón wššóti ššhodženš, na kotrymž šškóncžnje štejesche; dha je to jeho wěruwušnacže.

Kaž Davit, tak tež wěrjazny kšhesčžijan pod wješělym wušnacžom šteji: „Tón Šnjes je mój paštyr.“ Wón šmė šo wješelicž jeho lubosneho šastaranja a wodženja; jeho šylneho šakitanja a jeho šbóžneho towarštwá, kotřež hacž do wěčnosčže traje.

Selene luka a čerštwá woda, kiž šu šadlu ša pizu a woššewjenje date, šu najšrijedny wobras ša te dary, š kotrymž Bóh tych šwojich čžělnje šastara; ša jėdž a picže, haj ša wššitko, šštož š žiwnosčži a potrjebnosčži čžěła šlušcha; potom pak tež ša to, tak tón Šnjes hlód a lacžnosčž dušche štaja: „Wón woššewi moju dušchu.“

Štajnje je Davit šwój wššědny kšhlėb mėł. Ale hdyž bě šo pschėřšchik, dha tež žaneho mēra njemėjesche tak dolho, hacž šebi wěšty njebě, šo je Bóh jemu hnadnje jeho pschėštupjenje wodał. Jeho dušcha žada šebi Boha: „Božo, budž mi hnadny po šwojej dobrocži a šahub moje hrėchi po šwojej wulkej šmilnosčži.“ A jeho dušcha šo woššewi: „Derje temu, kotřemuž pschėštupjenje je špusčžčene, kotřemuž hrėch je pschikřuty.“

Šam je šo Jesušk ša dobřeho paštyrja šjewił a š tym nanajřienšcho tutón psalm Davitowy wukładował. Nětk je ta selena luka ša naš to polo, na kotřež je wón naš dowjedł, mjenujžny kšhesčžijanska žyrkej se wššėmi kšblami Božeje hnadny a lubosčže; nětk je našcha čerštwá woda

wšchón tón trošcht, kotryž wón spróznym a wobcžežnym
dušcham poškiczuje. Wón sa šhubjenymi wowzami dže a
je woła. A hdyž jeho hłóš słyscha a sa nim du, dha šo
šabludžic a kónž wšacž njemóža.

Tak dolho hač ma wowza šwojeho pastyrja pschi
šebi abo jeho widži, je derje wukhowana, šamo potom,
hdyž tón šwoje štablo raš psches čžemny doł wjedže. A to
je druhdy nusne. Jenički pucž k lěpschemu pastwišcžu
wjedže psches hluboki roštorhany škalojty doł, do kotrehož
šo ženje žana pruha Božeho šlónčła nješwěczi, hdyž pať
rubježnizy a šwěrjata łakaja, kiž maja tam šwój wukhow.
Tam paštyť se šwojim šijom šwoje štablo hromadže dđerži;
tam jo wón na kromje hlubiny s nim šchituje; tam wón
šwój šij pschecžimo nješchecželej šběha. Tak wón šwoje
štablo na nowu šelemu łuku wjedže.

Kak derje šnajesche Dawit tajke čžmowe doły wot mło-
dosče šem! Nětk šo to wšcho jemu pschirunanje ščžini sa
džiwne Bože wódženje w jeho žiwjenju. Kak wjele nusy
bě jemu hrosyło, kak wjele horja jeho potrjedchilo, kak wjele
štróželow jeho wobdało! Wšcho bě šbožownje pschewinył,
šo bě škónčžnje na wyšokim šthodženku štal, kral nad Šrael-
škim ludom, kral w kraleštwje wěry! Šod Božim pschi-
štrycžom je derje wukhowany. Něčeh jeho nješchecžel nad-
běhuje, wón šo wo to nještara. Bješe wšcheje bojoscže sa
šwjedženizy wuhotowanym blidom šedži. To je šylne do-
wěrjenje k Bohu.

Šchto šy ty we šwojim žiwjenju šhonit? Šchto bě
twój kryw a trošcht, hdyž bu wšcho čžmowe na pucžu
twojeho žiwjenja? Šy sa tym pschichoł, kak dobry a
nusny je šhód psches čžemny doł sa tebe byl, šo by na
šwonkowym a šnutškowym čžlowjeku do přědka pschichoł?
Šy sa tym pschichoł, šo Boža šmilnošč čže njeušchcži,
ale sa tobu dže, a šo dobrego pastyrja lubošč tebi žohno-
wanje sa žohnowanje wobradža? Šotom ma to tež twój
wjěšely šlub hycž: „Ša budu wostacž w domje teho Anjesa
wěcžnje.“ W Božim domje bě Šraelita šebi šwojeho
towařštwja s Bohom wošebje wěšty. Tež pola naš šu čži,
kiž pod wušnacžom šteja: „Tón Anjes je mój paštyť“, naj-
šwěrnišchi šemšerjo. Šesuš šam pať je naš tež na drugi
Boži dom pošasał, kiž s rukomaj ščžinjeny njeje, ale kiž je
wěcžny w njebješach: „W mojeho Wótza domje je wjele
wobhydlenjow. Ša du tam, wam měštno pschihotowacž“.
Šod jeho pschitrycžom šmēmny šoždemu nowemu dnjej
štrošchtu napšchecžimo hycž, ale tež potom, hdyž wón naš
na pošledni pucž psches čžemny doł šwjerče wotwoła,
s wutrobnym dowěrjenjom na jeho šlubjenje hladacž:
„Moje wowzy šlyšcha mój hłóš; a ja je šwaju; a wone
du sa mnu. A ja dawam jim wěcžne žiwjenje; a wone
nihdy kónž njewořmu a ničto je s mojeje ruki njewutorhnje“.
Šotom šo žyle dopjelni: „Ša wostanu w domje teho
Anjesa wěcžnje!“ Šamjen.

V. w H.

Sa čžo tón wopor?

Šedyn ratať se šwojim wořom, do kotrehož běšchtaj dwaj
wohniwaj šonjej šapšchewjenaj, do města jědžesche, šo by šebi tam
wšchelake natupowal. Na jene dobo šo šonjej šplóšchichtaj a šo
do čžerjenja dašchtaj. Wón jimaj hnydom s šhroblej šwažliwoscžu
do wušdow padže, tola jemu šo nje poradži, jeju k štejenju pschi-
nječž, wonaj čžerjeschtaj dale a wobžaromneho muža sa šobu
wlecžičhtaj. Šakle potom, hdyž šo šonjej na šemju walichhtaj, šo
pschiběžazym ludžom radži, jeju šmērowacž a temu mužej pomoz

pschijesč. Šoni bórny widžachu, šo běšche wón čžežto šranjeny, a
něčto, šo nad nim poškoniwšchi, tu prascheš na njeho škoži:
„Čžehodla Wy šwoje žiwjenje na tajšele wafchnje na hracžki
štajičeže?“ Šranjeny se šlabym hłóšom džešche: „„Džicže, po-
hladajče do wořa!““ Někotři ludžo tam džečhu a namafachu
we wořu, na šlomu pošklaneho, ratarjoweho šhnyka, kiž běšche twjerbže
wušnył. Šako šranjeneho wotnješechu, ničto wjazy njeprajesche:
„Tón wopor, kotryž je tón muž pschijesč, běšche pschewulki.“ —

Dyrbjal-li dha šajkižkuli wopor pschewulki hycž, kotryž my sa
šhryštuka pschijesčemy? A šchto šu šako wšchě našche najlěpsche
wopory, pschirunamy-li je s tym, kotryž bu na horje Šolgatha
pschijesčeny, šamo sa najhóršcheho wšchitkich hřešchnikow?

F.

Najwysšsche šbožo.

Šesu, mam-li jeno tebe,
Dha wo ničžo njerodžu;
Š kak wobohacžam šebje,
Šdyž šo tebe možuju!

Šchto mi njebo, šemja čžetej,
Šaruje čže wutroba?
Čžělo, dušcha šahinjetej
Bjes šwojeho Šbóžnika.

Nječ mje horjo šwěta tyšchi,
Šesuš je trošcht wutroby;
Ššym-li w nusy, wón mje šlyšchi,
Njeišym žadny pomožy.
Wokhudnjam a čžerpju šchodu,
Šesuš mój džěl wostawa;
Šacžnošč dušche šchewi s wodu,
Šlób pať s šhlěbom s wyšoka.

Šdyž w čžemnym dole šhodžu,
Šesuš moje šlónžo je;
Šěry šhelich šchiza šlódžu
Šako šame šlóbkoščže;
Čžernje, wóšty hycž šo šdadža
Šožow šwět mi njebjeski;
Šadošč w krašnych pruhach šhadža,
Š mrokoty šo šybolí.

Šaj, mój Šesu miščžiwny,
Mój ty wěcžnje wostanješ;
Šebi jeno čžu hycž žiwny,
Ty mje k njeju powjedžesč.
Nječ tež twoja lubošč kčžěje,
Šesu, mi tu na šemi,
Šo tam dušcha šronu šmėje
Šunu w šbožnej wěcžnoščži!

K. A. Fiedleř.

Šmērž pola šarych Šudow.

W někotrych šewjernych indiškich krajinach bě to džiwne wa-
šchne, šo bu w šoždym měsče šmērž poštajeny, kiž mějesche na to
hladacž, šo žadny šhlynišchi temu šlabšchemu žaneje šchiwdy čžinik
njeby. A hdyž wón ničžo dokonječž njemóžesche a něčto wošebny
jemu poškluchał njeby, bě wón psches šwoje šastojštwjo a šwoju
šwajatu pschihahu nuřowany, šo šameho šlónžowacž, šo by tón
wošebny bližšchi na tym widžal, kak wulka je jeho njeprawda.

Tak šo raš šta, šo šebi wyšoki šwēs pola šwojeho šuřoda
wulku šummu pjenješ poščži. Wón pať poščžene pjenješy pschi
wšchēm napominanju w prawym čžasu njewróčži. Škónčžnje tu

wěz směrzej pschepodachu. Tón šo měžazy dołho prózowasche, so by njepraweho bohacžka pohnuł, temu kłademu šwój dołh sapłacžić. Ale wscho jeho prózowanje bě podarmo. Skónčnje temu směrzej nicžo njewubh, hačž tón pošledni šređt nałožić. Wón šebi tu wěz na wschě bofi pschemyšli; jeho šwójbni pod šylkami wotradžowachu, wón pak žadyn drugi wupucž njewidžesche, ale šebi psched durjemi teho bohacžka i mjecžom žiwjenje wsja. Nětko na tamnym bohathm poklecze a šmjertna wina ležesche, tak so tutón šwoju njeprawdu spósna, potutu čžinjesche a šwój dołh i danju hačž na pošledni pjenježt sapłacži.

Šdnyž my tole čžitamy, šebi wschitzy na teho myšlimy, kiž je dla nascheje winy na Golgatha do šmjercze schoł. Š tamneho indiškeho podawka pak widžimy, so tež pohanjto něščto wo tym wjedža, so ma šo ša čžłowške hrěchi jedyn prawy směrž abo wujednař woprowacž. Bóh je jich psches tajke myšle na předowanje mišionarow wo Šhrystu a na křesćijansku wěru pschihotował.

Prawa šwobodnosć.

„Se-li so waš Šsyn wušwobodži, dha šeže prawje šwobodni“ (Šana 8, 36), tole krašne šlubjenje nascheho Šbóžnika płacži wschitkim, kotřiž pod pschahom hrěcha ša šwobodu žedža a tule šwobodu pola njeho pytaju, kiž je pschekamař wschěch šwjastkow. Woni durbja šhonicž, so wón hrěchi wodawa; woni maju wschědnje i njeho nowu móž čžerpacž ša bėdženje i hrěchom a k dobywanju. A hdyž tež bėda čžap žiwjenja traje, dha tež dobywanje i Šesušom, Šsynom Bóžim. A tole wošwobodženje wot mozy hrěcha je jeno tón jedyn boř teje šwobody, kotruž pola Bóžeho Šsyna namařamy. Wón nař wošwobodža, so bchmy w jeho kraleštwje živi byli a jemu šlužili, so mohli w Bóžim domje džěči bčž, kotrež maju šjednocenštwio i Wótžom, dokež nař Šesuš pschi wschej naschej šklabofči jako našch šarěčnik nošy, kiž se šwojej prawdošcžu ša nař šastupuje. Tak wón hrěšnikam měšto wopacžneje wěštosče, kotraž nař do škaženja pschinješe, wješelosč w pschihadže k Bóžej wótžnej wutrobje dawta, kotraž budže dołonjana, hdyž wón šwojich wot wěry k widženju powjedže. Nočžemy my wschitzy tule šwobodnosć pola njeho pytačž?

F.

Šměrowanje čžěžkich myšlow.

Šnathy jendželšti duchowny Spurgeon (wupraj: Špördšch'n) widžesche mjes šwojimi pošlucharjemi tež kóždu njedželu žónštu, kiž pschezo jara šrudne woblicžo čžinjesche a na kotruž, kaž šo šdasche, žane trošhtne šłowo šacžičeža njecžinjesche. Duž šebi ras jejne bhdlo pokazacž da a ju w nim wopyta. Wón ju nadeńdže, so we šwojej drje šhudobnej, ale čžistej štwicžzy schijesche a mějesche psched šobu bibliju na blidže wotewrjenu ležo. Wona bėšche nad jeho wopytom jara šwjeshelena, pocža pak tola bóršy šašo šamyšlena bčž, šdychowacž a štonacž. „Ach, ja wschał“, tak žalofčesche, „žaneje nadžije nimam; ja drje šym tola ša młode lėta bóle hrěšćika, hačž bė trjeba, a moje hrěchi šu wjetšche, hačž so mohle šo mi wodacž.“

Spurgeon šo ša jejnymi hrěchami wobhonjowasche, na čžož drje wona wschelle powjedasche, nicžo pak, šchtož by něščto wjetšche bhdlo. Kaž bė widžecž, bė wona čžěžkich myšlow a tež na čžěle čžerpjaza, tak so šo jej nětko na wscho kaž psches šakurjenu šchleńžu hladašche a so šo jej wscho: Bóh, ludžo, wona šama a jejne hrěchi hčšche šdachy hačž bėchu.

Šhonjenty duchowny wjedžesche bóršy, tak te wězy štejachu, a so i tym nicžo wucžinił njebh, hdy by se šchpruchami trošhtowacž pytał. Duž drugi, na přenje pohladanje trochu džiwny pucž nastupi.

„Ale čžeho dla hačle w bibliji čžitacže,“ praschesche šo ju wón, „hdyž jejnym šłowam tola njewěricže?“

„„Wona je tola moje najdbržšche šubko,““ žónšta wotmolwi, „„a mi šo kaž Davitej dže, kiž špěwa: Šdny by twój šakon mój trošht njebh, bch dawno šahinył we šwojim hubjenštwje.““

„A le mišchi tež hiščeže šhodžicže?“ praschesche šo Spurgeon dale, teho bch šo na waschim měscze tež wostajil, pschetož Wy šo tola do wošady wěrijazyč šama wjazy njelicžicže.“

„„Ale to by tola žalofnje bhdlo, hdy bch wjazy le mišchi šhodžicž njekmėla!““ wotmolwi wona wscha naštróžana.

„A modlicž šo drje tež hiščeže pschestala njecičže?“ wobhonjowasche šo duchowny dale.

„„D tak hušto a kał nutrnje! Bóh šam to najšepje wė!““ wona džesche.

„Wěscže šchto?“ Spurgeon na to rjetny, wscho wasche špěwanje, čžitanje a šemšchihodženje Wam tola nicžo njepomha. Ša chžu Wam 100 hrimnow dacž — a pschi tym wón 100-hrimnař psched nju na blido položi — „je-li so mi šlubicže, šo pschichodnje modlenja, šemšchihodženja a čžitanja w bibliji wostajicž. Dha macže i teje žpłeje wězy i najmjėnšcha nėšajki wužitk.“

„„Ale, šnjes duchowny,““ ta žónšta wscha rošhorjena postany, „„kał móžecže šebi tola tajke něščto wote mnje žadacž? Šo by tola řekalo, šwoju dušchu ša pjenješy pschedacž!““

„Dha nětko šama widžicže“, Spurgeon džesche, šhutnje na nju hladajo, „kał šebi tajke něščto wažicže a so na šbóžnosčzi šwojeje dušche hiščeže dawno njedwėlucže. A nětko wopomnicže to jene: Wo mēch plutow šo čžert njepřozuje; wschě Wasche čžěžke myšle pak nicžo dale nejšbu hačž nabbėhanja šleho njepšchecžela a špytowanja Wascheho čžěla. A škónčnje chžu Wam k trošhtej to powjedacž, kał je duchowny Wesley (wupraj: Uėšli) šwojeho bratra, kiž je tež do čžěžkich myšlow šapadnył, trošhtował. Wobaj pschińdžeschtaj k muri, psches kotruž kruwa hladajo šwoju hłowu šbėhasche. „Čžeho dla dha“, woprašča šo Wesley šwojeho bratra, „tuta kruwa šwoju hłowu wysche murje šbėha?“ — „„Nė, teho dla“, tamny trochu njemdry dla tajkeho praschenja wotmolwi, „„dokež psches šamjenje nicžo widžecž njemóže.““ — „Tak durbjal tež ty“, tamny dale řecžesche, „šwoju hłowu wysche šwojich čžěmnych, čžěžkich myšlow šbėhacž a do jašneho ruma Bóžeje hnady hladačž.“

Ma to duchowny Spurgeon tu žónšku šašo wopuschcži.

Šo něščto čžap bu wón šašo k nej žadany, dokež bė šthorila. Šako k nej štupi, namařa ju wschu trošhtnu a wješetu. A kał bė šo to štalo? Spurgeonowe šłowa bėchu ju trošhtnišchu ščžinike a wona bė i noweje radošcžu w bibliji pytała. Tak tam tež tón šchpruch nadeńdže: Še Bóh ša nař, šchto móže pschecžiwio nam bčž? Šotryž tež šam šwojeho Šsyna nejje pschepuschčil, ale je jeho ša nař wschitkich podal; šaha by wón tež njechał i nim wschitko nam hnadnje dacž? (Šom. 8, 32).

Tole šłowo jej móž dawasche, so šwoju hłowu wysche čžěmnych myšlow šbėhasche a wješela do pschichoda a wěcžneho žiwjenja hladašche. Wona šo na šmjercž, kaž džěcžo na hody, wješelesche a je potom tež šbožowna šwoju pošlednju drohu čžahnyla.

Bohuwěr.

We wulkim měscze bhdlesche šhudy wucžer se šwojej žonu a šwojimaj dwėmaj džěčžomaj, hólčškom, kiž bė 6, a hólčšku, kiž bė hačle 4 lėta. Tón hólčšl mějesche dólcžkate woblicžo a čžerwjene wlošy, kiž jemu do wschěch bokow štejachu, bėšche pak dušchny, a kóždy mějesche jeho rad; jemu řekachu Bohuwěr. Šeho šotšicžka, Šilža, mějesche mjehke ludžerjate wloški, dólcžki w licžkomaj a bė jara žunjeho waschnja.

Maš nan wječor domoj pschińdže a na hłowubolenje skorže-
sše, duž džěsše bjes wječerje lehnycž. Dofelž wučerška mšda
njedobahajše, bė nusowanj, pódla schule hišcže druge hodžiny
dawacž, sčtož bė jemu jeho dobru strowosč pódryło. Hišcže
w nozj po lėkarja pódłachu; wón pať po nětotrych dnjach tola
wumrje. Seho wudowa, kiž nětko žaneje sepjery wjazj njemějesche,
dyrbjesche sa druhich ludži sčicž, so by ǰo někať se ǰwojimai
džěsčomaj seziwila. Muša a starosč pať cžežj na nej ležeschtej.
ǰdnž by ǰo ju potom Bohuwěr praschať: „Maczerka, cžeho dla
płakasch?“ by jeho ta wołoschala a jemu te jašne ǰylsiczki i wo-
cžow setrėla.

ǰóždžicžtu njedželu by ǰwojej džěsčzi ǰobu na kerchow
i nanowemu rowej wšala, a dolho njetrajesche, a maľy Bohuwěr
zyle derje pucž snajesche, kiž i mėšta won i nanowemu rowej wje-
džesche. Tu a tam, hdnž bychu jej ǰmilni ludžo něsčto drjewa
sa tepjenje abo něsčto pjenjes pschinješli, so móžesche jašo ǰhwilu
bjes starosčom byčž, by drje ǰwojej džěsčzi na klin wšala a jimai
wo lubnych jandželach powjedała, kotřiz i njebjes dele na ǰyrotj
hladaju a ǰo sa nje staraju. Potom by Bohuwěr jara ledžbowat
a wón ǰo w njebjesach kaž domjazj cžujesche. Ğusto by ǰo jemu
tež džako a wo ǰnje by ǰwojeho nana w ǰriedža mjes jandželemi
widžak.

Maš jako jeho macž jašo płakasche, ǰo ju woprascha: „Cžeho
dla njemóžemy i nanej hicž? Wón njewjedžische pať, kať bóršj
dyrbjesche ǰo to stacž. Krótko po tym mjenujzj macž išhori, a
kaž ǰo tež prózomasche, nadłhorosčju dobyčž, so mohla ǰo hišcže
dale ja džěczi staracž, tola cžežtej thorosčzi podleža. Šhuda ǰu ǰo-
džina jej wėnz na kasčez položi a Bohuwėra sa rucžlu džeržesche,
hdnž macž pomaku do rowa pušcžachju, hdnž hižom nan ležesche.

„Se macž nětko w njebjesach?“ ǰo maľy Bohuwěr duzj
domoj praschesche. „ǰaj, moje džěcžo, nasch Bóh je ju i ǰebi
wšak“, ǰu ǰodžina wotmolwi a horze ǰulšj ǰo jej po lizomaj
i woczow kulachu. „Cžeho dla dha pať Bóh tež njeje naju ǰobu
wšak?“ cžyšche Bohuwěr dale wjedžicž. „Wóh dyrbitaj hišcže
cžakacž.“

Mašajtra pschińdže muž i mėsčezanšejje radj a dowjedže tej
džěsčzi i zusej žonje, kiž na tej ǰamej hašj w šadnej cžmowej
kězi bydlešche. To bėšche hrosna žona, ke kotrejž bėšchtej tej džěsčzi
pschicžloj. Ğruba a bjes wšcheho cžucža pocža wona Bohuwėra
hižom přeni džėn pracž, dofelž to džěcžo, kiž bė dotal jeno lubosne
šłowa štyšchalo, jejne hrosne wołanje ani njeroshmjesche. Ğdnž
pať cžyšche potom tež Ğilžu bicž, pschicžoci bratsit a rjekny:
„ǰdnž ty moju ǰotřicžlu bijesch, budu to lubemu Bohu prajicž!“
Maš tym ǰo to žonisčezjo hišcže bóle roshněwa, štorčzi Bohu-
wėra do kuta a rejesche: „Sa wamaj waju přysle hižom wučžerju,
wóh rapakaj, to móžetať mi wėricž!“ Bóršj na to ta žona do mėšta
džěsche; přiedj pať hacž durje sa ǰobu sačžini, ǰo hišcže i Bohu-
wėrej wobroczi a rejesche: „Tam w kucžiku wostanjesch, doniž
ǰo njewrócžju. Se-li ǰo ǰo hibnjesch, cži nosj a ruzj swjasam, ty
krořawa ty!“

Wšchón blėdy a šrudny Bohuwěr we ǰwojim kucze stejesche
a njewjedžesche, sčto mėl cžinicž. ǰo šhwilzj pať ǰo šhraba a
nětko bėšche jeho přenja myšl: přecž i teho doma, přecž wot
tuteje žony! Kucze ǰebi šhamor woczini, hdnž jeho smachi
wišachu, a hdnž bėšchtaj ǰo wobaj někať swobleřaloj, wša Bohu-
wěr ǰotřicžlu sa ruku a džesche: „Nětko i nanej a macžeri pódž-
moj!“ Wobhladniewje po šhodže dele štuřaschtaj, hacž na hašju
pschińdžeschtaj, hdnž ǰo wjele ǰwėzow ǰwėczesche. Bė jara šyma
a ǰněh ležesche na hařach.

Wšes mėsčezanške hašj tej džěsčzi po snatym pucžu i psched-
mėštej džěsčtej. Wobštarnj knjes tu psched ǰwojej villu horje a

dele šhodžesche a zigarru kurjesche. Wšcēcželnje woprascha ǰo tej
džěsčzi: „ǰdžeha hišcže tať posdže cžzetej?“ — „Wóh cžzemoj
i nanej a macžerzj“, Bohuwěr wotmolwi. — „Dha pať šhwataj-
tej,“ tón knjes džesche, „pschetož bóršj smėjemy ǰněh!“

Štónčznje naschej džěsčzi psched kerchowom stejeschtej. ǰo-
hrjebnišcžowome durje bėchu trochu powoczžinjene a wonaj nuts sa-
stupischtej a tež bóršj nanowj a macžerjny row namakaschtej,
runjež bė cžma došč. Ma rowowu kromu ǰo šhdnyšchtej a dofelž
bėšchtej ǰo pschi hicžu šhrėkoj, dolho nicžo wo šymje njecžujeschtej.
Šněh pocža pomaku padacž. Duž ǰebi Bohuwěr ǰwoju ǰotřicžlu
na klin šadži, jejnej rucžj štyřny, kaž bė to tež macž cžinila, a wona
špėwasche ǰwoje wječorne pacžerje:

O Jesu, moja pata,
Mi i pschitřwanju data,
Šhrėj ǰwoje kurjatko atd.

„Mi je tať šyma a ja šym tať hlódna“, ta holecžka na jene
dobo skoržesche a ǰwoju hłowčžku Bohuwėrej na wutrobu položi.
„Wóh ma w njebjesach šhlėba došč a tam je tež cžopka šwa,“
ju Bohuwěr trořchtowasche. Ma to wona jemu ǰwojej rucžj
wořlo sčije položi a přiedj hacž wuřny, hišcže tšchepotajo rjekny:
„Njebšchjesche ty nicžo?“ — „To bė macžerka, kiž naju woła-
šche,“ Bohuwěr wotmolwi a ǰo na drjewanjy šchiz šlehny . . .

A ǰněh ǰo i njebjes dele na džěsčzi šajesche.

Mašajtra mėsčezjenje wječor we ǰwojich nowinach tole cžitachu:
Šmjeršnjenej bušchtej dxė džěczi, hólčž a holecžka, džėnša
rano na kerchowje namafanej. Mašteršcho stej w ǰněšj pucž šmy-
likoj a ǰo na kerchow šabludžikoj. Tón hólčž bė hubjenje šwoble-
řany; wón bėšche tu holecžku se ǰwojim płasčezom wodžel.

Wšchelake i bliska a i daloka.

Ma Budyškim seminarje šu 4 šerbšj mladženzj kandidatne
pruhowanje wobštali. Woni šu hnydom mėšta dostali. Bohužel
pať njedobahaja, so bychu wšitke šerbške schule šerbškeho wučerja
dostali. Mašecžjenje šu wšpjet wo to prošly, so by mėšto pomozneho
wučerja ǰo se Šerbom wobšadžiko, ale podarmo. Mašterje budže
tež druhdže tať.

Rowj šchulski šakón ǰo w šakškim šejmje we wubjerku wu-
radžuje. Do přėdka hišcže wubjerš daloko pschicžol njeje.
Šswobodni njechadža wšchnosčžinemu nacžiskej pschicžłowacž, dofelž
iich žadanja dopjelnjene nješju. Wšchnosčž pať tež njecha ǰwoje
derje wobmhyšlene stejisčezjo, kotřez ma šdžeržjenje šchescžžianšejje
wėry we schuli we woczomaj, wopuscžicž. Duž je praschenje, hacž
budže ǰo wuradžjenje šchulšeho šakonja i žyła ke tónzej dowjesčž.
Štónčznje wšchnosčž žly nacžisł wrócžo šcžehnje.

A rozpominanju.

Tón njeje šhudj, kiž ma maľo, ale tón, kiž ǰebi wjele
požada.

* * *

Šwoju pschicžłowosčž cžinicž, budž tebi najwjetřcha radoščž.

* * *

Njemobelhaj druhich, ty ǰebi šam najbóle šeschłodžisč.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale tež we wšchėch psche-
dawarňjach „Šerb. Rowin“ na wřach
a w Budyščinje dostacž. Ma šchtwórcž
lėta płaczi wón 40 pj., jenotliwe cžisřla
ǰo sa 4 pj. pschedawaju.